

meestal regende het

Leen Verheyen

het meisje wist niet hoe ze eruit zag
ze had zichzelf nooit gezien
haar huis hing vol spiegels
maar allemaal te klein
ze zag zichzelf in stukken en brokken
een been
een stukje buik
een lip
een oog
het meisje kon alleen maar raden hoe alles er in zijn geheel uitzag
soms zag ze zichzelf als ze van op de brug het water in keek
troebel
soms gooide het meisje steentjes naar zichzelf
kringen in het water braken haar spiegelbeeld in stukken

af en toe ging het meisje in het water staan
op een plek waar de rivier ondiep was
precies zo dat de onderkant van haar jurk net het water raakte
ze bleef enkele minuten staan
soms een kwartier
een uur
twee uur
afhankelijk van de stroming van het water en de stof van haar kleed
tot haar hele jurk zich met water had volgezogen

en altijd droeg het meisje jurken die haar breder maakten
zo breed dat ze zich elke dag door het deurgat moest wringen
tot ze uitgeput buiten stond

de jongen vroeg haar waarom ze het zichzelf zo moeilijk maakte

ik wil plaats innemen

zei ze

breder zijn

weten dat ik besta

de jongen keek naar het meisje
en vroeg haar niets meer
hij glimlachte
en keek
soms probeerde hij haar te helpen
met zijn arm uitgestrekt
om haar door de deuropening te trekken

vijf dagen per week wurmde het meisje zich het huis uit
ze liep de stad door
en terwijl ze zo door de stad liep,
beeldde ze zich in dat haar lichaam bij elke pas zwaarder werd
breder
belangrijker
haar hoofd bonkte op het ritme van haar hart
ze telde de slagen
ze liet ze gelijk lopen met haar passen
een stap per hartslag
elke bonk van haar hart en haar hoofd viel samen met het contact van een schoen
en de grond
soms dacht het meisje dat haar hoofd door het bonken zwaarder zou worden
zwaarder dan haar lichaam
zodat haar hoofd op een dag gewoon van haar nek zou vallen
of dat haar lichaam in elkaar zou storten onder het gewicht
en ze op een ochtend gevonden zou worden door de jongen

liggend op de grond en bezaaid met gedachten
of dat ze op een dag zo breed zou worden
dat ze zou barsten
of ontploffen

dat waren de vreemde gedachten van het meisje

de jongen en het meisje zagen elkaar vaker dan in de stad de gewoonte was
jongens en meisjes mochten er eigenlijk bijna nooit samen zijn
over de wegen van de stad liepen twee voetpaden
één voor de jongens aan de ene kant van de weg
aan de overkant dat voor de meisjes
als een jongen met een meisje wou praten,
schreef hij wat hij wilde zeggen op een briefje
daarna vouwde hij het briefje tot een vliegtuigje
en gooide het naar het voetpad aan de andere kant van de straat

de jongen en het meisje waren helemaal anders
ze konden elkaar niet missen
ze zaten dikwijls samen op de drempel voor hun huis even buiten de stad
ze keken naar de brug
ze praatten met elkaar

er zijn driehonderd vijftenzestig dagen in een jaar
van die driehonderd vijftenzestig dagen waren er driehonderd waarop het regende
dus meestal regende het
de jongen en het meisje brachten hun namiddagen dus meestal samen door in de
regen
ze zaten op de drempel en praatten

soms liepen de jongen en het meisje samen door de stad
hand in hand
in het midden van de weg

ze weigerden elk aan een andere kant van de straat lopen
andere mensen leken hen nooit op te merken
alsof ze lucht waren
nochtans deed het meisje al lang haar best om breed te worden
ze vond het vreemd dat de mensen naast haar bleven kijken
daarom hoopte ze zo breed te worden
dat het onmogelijk zou zijn haar niet te zien

soms stopten ze tijdens hun wandeling op het marktplein
liefst als er veel mensen waren
ze gingen op de grond liggen
naast elkaar
ze hoopten dat het de mensen zou opvallen
dat ze gezien zouden worden
maar niemand keek naar hen
de jongen en het meisje lagen met hun rug op het marktplein en wachtten
er vloog een vlucht duiven over
een paar centimeter boven hun gezichten
ze konden het klappen van de vleugels voelen
af en toe een pluim die hun wangen raakte.

de jongen had een aantal van die pluimen bewaard
in dozen
ze stonden gestapeld op een rek in de bergruimte
dozen vol herinneringen
op elke doos kleefde een etiket met een datum en een korte zin
dat volstond om zijn herinneringen bij te houden

dozen vol
zandkorrels
een klavertje vier
drie bloemblaadjes
een stukje stof

vijf duivenveren
een kiezelsteentje
drieëntwintig stukjes eierschaal
een zwarte schoenveter
twee verdroogde vliegen
en een uitgehold bot

dat waren zijn herinneringen

de jongen vond kartonnen dozen het mooiste wat er bestond
hij had voor hun twee een huis gebouwd uit dozen
de tafel was gemaakt uit doos
hun bed was een grote doos
de bloemen in de tuin waren tot bloem geknipte dozen
alle potten en pannen waren uit karton
ze hadden zelfs een kleine kartonnen kooi met een kartonnen parkiet erin

overal in de stad zocht de jongen naar kartonnen dozen
de dozen in huis stonden geordend
hij rangschikte ze alfabetisch
geen enkele doos in huis was leeg
in elke doos zat wel een herinnering

na verloop van tijd had de jongen zoveel dozen dat het huis te klein werd
hij maakte het huis een verdieping hoger
tot het weer te klein was
zo stapelde hij zijn huis elke keer hoger en hoger
ooit zou het de wolken raken.

wat in de dozen zat
was strikt geheim
zelfs het meisje mocht er nooit in kijken
de jongen wou niet dat ze in huis iets zou vinden wat niet uit karton was gemaakt

hij wou dat ze samen in hun eigen wereld konden leven
een wereld van karton

de jongen probeerde al lang een kartonnen vogel te maken die echt kon vliegen

toen ze elkaar pas hadden leren kennen

had de jongen een kartonnen jurk voor het meisje gemaakt

ze vond hem mooi

ze ging ermee in het water staan

op de plek waar de rivier ondiep was.

precies zo dat de onderkant van haar jurk net het water raakte

ze bleef staan en wachtte

haar jurk zoog zich vol met water

toen de kartonnen kleed jurk nat was

werd hij zo week dat hij van haar lichaam viel

het meisje durfde de jongen niet te zeggen dat ze zijn jurk had stukgemaakt

Dus liep weg om de jongen nooit meer te moeten zien

toen de jongen de kapotte jurk in de rivier vond

dacht hij dat er iets verschrikkelijks was gebeurd

dat het meisje was opgegeten door een grote vis

of dat ze plots gekrompen was

en dat haar jurk haar daarom niet meer paste

of dat ze verdrongen was in de rivier

de jongen huilde

toen de jongen na zes dagen ophield met huilen

was het water van de rivier vijftien centimeter gestegen

op die zesde dag maakte de man een kartonnen piano

hij ging zitten aan de kant van de rivier

en speelde het treurigste lied dat hij kende

het meisje liep rond in de stad en hoorde de kartonnen melodie

ze wist niet waar die treurige muziek vandaan kwam
ze werd nieuwsgierig en liep in de richting van de brug
de jongen en het meisje zagen elkaar op precies hetzelfde moment.
het meisje durfde de jongen niet aan te kijken
ze schaamde zich nog steeds omdat ze de jurk had stukgemaakt

maar de jongen was blij dat hij haar terug zag
hij wenkte haar dichterbij
even later zaten ze samen naar de brug te kijken
hij speelde een kartonnen sonate voor haar op de piano

sindsdien zaten ze elke namiddag samen naar de brug te kijken
het meisje ging samen met de jongen in zijn kartonnen huis wonen
vanaf dan waren ze bijna altijd bij elkaar
ze hadden elk hun eigen bezigheden
het meisje probeerde breed te worden
de jongen verzamelde dozen
maar toch zaten ze elke namiddag samen op de drempel
er was niets dat hen daarvan weerhield

elke zondag deden ze iets samen
bijvoorbeeld met hun kartonnen brommer naar zee
om ook daar naar het water te kijken
ze namen hun kartonnen stoelen mee
de jongen en het meisje probeerden zich overal thuis te voelen
ze zaten naast elkaar en keken naar het water
ze praatten
meestal regende het

thuis waren de jongen en het meisje altijd alleen
niemand kwam hen bezoeken
het meisje wou graag een hond
de jongen maakte er voor haar één uit karton

dikwijls zat de hond bij hen op de drempel
hij had een kartonnen bot om op te bijten
het meisje ging vaak met hem wandelen
over de brug en terug.
soms praatte het meisje met de hond.
naast de jongen was de hond de enige om mee te praten.

af en toe ging het meisje naar de dokter om zich te laten nakijken
ze probeerde ongezond te leven
ze hoopte dat haar lichaam daardoor zou uitzetten
ze wou steeds breder worden
ze bewoog weinig en at veel
tot dan had de jongen elke dag voor haar gekookt
hij maakte soep van kartonnen groenten klaar
soms een kartonnen pizza
elke dag maakte hij kartonnen pudding als dessert
maar het meisje wou meer
ze wou echte chocolade
boterhammen met confituur
vanaf dan kookte het meisje haar eigen potje

als ze niet at
wachtte ze
het maakte niet uit waar
het maakte niet uit waarop
ze keek in de spiegels
ze dacht te zien dat ze breder werd
een bil die groter leek
een stuk buik dat ze niet meer volledig in de spiegel kon zien

de namiddagen op de drempel in de regen werden anders dan daarvoor
de jongen en het meisje praatten nog altijd
maar alleen de jongen keek nog naar de brug

het meisje bestudeerde haar eigen lichaam
af en toe onderbrak ze de jongen midden in een zin
ze vroeg of hij de veranderingen kon zien
de jongen knikte meestal zonder te kijken
eigenlijk maakte het hem niet uit of ze veranderde of niet
als ze maar elke namiddag naast hem zat

om het meisje te helpen
maakte de jongen een kartonnen meetlint
zo kon ze elke dag meten hoe breed ze was
een paar dagen lang nam ze elke dag haar maten
tot haar verbazing merkte ze dat haar maten niet veranderden
volgens het meetlint werd ze niet breder
ze werd kwaad op de jongen
hij had een slecht meetlint gemaakt
die namiddag zat ze niet op de drempel voor het huis

de volgende dag maakte de jongen een nieuw kartonnen meetlint
hij plaatste de cijfers anders
zodat het meisje zou denken dat ze breder geworden was
hij bracht het haar
samen met een grote bos kartonnen bloemen
het meisje was niet kwaad meer
ze was zelfs blij
omdat ze dacht dat ze breder geworden was
sinds die dag maakte de jongen elke dag een nieuw meetlint
elke dag plaatste hij de cijfers anders
elke dag dacht het meisje dat ze breder geworden was

de jongen en het meisje zaten terug elke namiddag samen op de drempel
ze praatten met elkaar in de regen

maar nog steeds was het meisje alleen geïnteresseerd in haar lichaam

de jongen probeerde andere dingen uit
hij wou haar gedachten afleiden
terugwinnen
hij wou terug iets samen doen
vanaf dan deden de jongen en het meisje nieuwe uitstapjes
andere dan daarvoor
de jongen nam het meisje mee naar de dierentuin in de stad
dat was de kleinste dierentuin van de hele wereld
er was alleen een oude leeuw
een hele namiddag lang zaten de jongen en het meisje op een bankje aan de
leeuwenkooi en praatten

maar eigenlijk veranderde er niets

de jongen nam het meisje mee naar een winkel in de stad
een winkel waar ze tweedehands lichamen verkochten
hij liet haar een nieuw lichaam kiezen
misschien zou ze met een ander lichaam gelukkiger zijn
het meisje paste er een aantal
het eerste lichaam dat ze aantrok
was veel te groot
haar armen en benen waren twee keer langer dan normaal
dat was niet wat het meisje zocht
ze wou vooral breder en zwaarder zijn
groot zijn was niet wat ze verlangde
het tweede lichaam was dan weer te klein
het meisje moest zichzelf helemaal opplooiën om erin te passen
het lichaam knelde overal
daarna paste het meisje het lichaam van een paard
maar dat vond ze maar niets
vervolgens trok ze het lichaam van een danseres aan
daardoor begon ze plots te dansen

zonder ophouden
ze kon niet meer stoppen
ze raakte er helemaal buiten adem van
ze trok het lichaam snel weer uit
daarna paste het meisje niets meer
teleurgesteld verlieten ze de winkel

de jongen bleef nieuwe dingen proberen
hij zat de hele dag in zijn kartonnen werkruimte uitvindingen te doen
in de hoop iets te vinden
dat het meisje gelukkig zou maken
daardoor vergat hij die dag bij haar op de drempel te gaan zitten

het meisje zat de hele middag alleen naar haar lichaam te kijken
ze praatte tegen zichzelf
toch miste ze iets
ze voelde zich alleen

op het einde van de dag had de jongen dozen vol mislukte uitvindingen in zijn
werkkamer staan

die avond zaten de jongen en het meisje samen aan tafel
de jongen had een bord kartonnen spaghetti voor zijn neus staan
het meisje at niets
ze had geen honger
haar buik had zich gevuld met verdriet
er kon niets meer bij

de dagen die daarop volgden
bleef de jongen kartonnen uitvindingen doen
weer vergat hij op de drempel te gaan zitten

het meisje zat alleen buiten

het verdriet in haar buik bleef zwellen
ook die avonden at ze niet

in plaats van breder te worden
werd het meisje magerder en magerder

op een namiddag zaten ze weer naast elkaar op de drempel
de jongen, het meisje en de hond
ze keken naar de brug
ze praatten wat
maar zeiden niets
het regende

die avond sloeg het meisje haar langste kartonnen sjaal om
ze nam de brommer
ze wou een uitstapje maken
alleen

de jongen had dagenlang geprobeerd iets uit te vinden dat haar gelukkig zou maken
het was hem niet gelukt
hij zat die avond alleen op de drempel naar de brug te kijken
hij wachtte urenlang tot ze terug zou komen

het meisje had nog nooit alleen op een brommer gereden
haar magere lichaam rammelde heen en weer
haar lange sjaal wapperde in de wind
na een paar uur rondrijden
ging ze weer naar huis

de jongen zag haar al van ver aankomen

het meisje stapte van de brommer
wandelde naar de jongen toe

bij elke stap voelde ze haar hoofd bonken
steeds harder en harder
haar hoofd werd zwaarder
haar magere nek kon haar bonkende hoofd amper dragen
toen ze voor de jongen stond
viel haar hoofd van haar lichaam

zo had ze het zich dikwijls voorgesteld

het meisje lag stil op de grond
niets aan haar bewoog nog
haar ogen waren dicht
het leek alsof ze sliep
maar wakker werd ze niet
de jongen raapte haar voorzichtig op
en droeg haar het huis binnen

in de bergruimte plooidde hij haar zorgvuldig op
hij stak haar in zijn mooiste doos
haar hoofd legde hij bovenaan
op het etiket schreef hij de datum en één zin

meestal regende het

sindsdien zat de jongen elke namiddag alleen op de drempel voor hun huis
de doos met het meisje stond naast hem
hij praatte tegen haar
soms dacht hij dat ze terugsprak